

Dosarul nr. 2ra-1329/20

Prima instanță: Judecătoria Ungheni, sediul Central (jud. M. Stratan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I. Secieru, V. Mihaila, I. Cotruță)

DECIZIE

11 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Judecătorii

Svetlana Filincova

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu

Galina Stratulat

examinând recursul declarat de Doroftei Elizaveta,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Doroftei Elizaveta
împotriva lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila cu privire la demolarea șopronului,
defrișarea copacilor, recuperarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din 09 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 28 iunie 2019, Doroftei Elizaveta a depus cererea de chemare în judecată
împotriva lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila solicitând demolarea șopronului,
defrișarea copacilor, recuperarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta Doroftei Elizaveta a invocat că, Pavliuc
Emilian și Pavliuc Ludmila îi sunt vecini.

Totodată, a menționat că, pe parcursul unei perioade îndelungate de timp ei au
avut un comportament agresiv față de reclamantă și familia sa, sistematic, fără
oarecare pricină inițiau certuri, scandaluri, tot timpul au creat condiții insuportabile
de trai prin construcția unor încăperi auxiliare lângă gardul ce desparte gospodăriile,
punând în pericol de demolare bucătăria de vară a reclamantei care a fost edificată
cu mult mai înainte ca ei să procure gospodăria vecină. Acțiunile lor au fost obiect
de examinare judiciară cu demolarea acestor edificii, ca ulterior din nou să instaleze
în același loc o nouă șură pentru depozitarea lemnului.

Reclamanta a afirmat că, în afară de aceasta în nemijlocita apropiere de gard ei
au plantat șapte arbori de salcâm, care au crescut la înălțimea de aproximativ 15
metri și care umbresc grădina reclamantului făcând imposibil de a cultiva plante pe
lotul de teren ce-i aparține.

A relatat că, a încercat de mai multe ori să discute cu părțile pe cauză referitor
la mutarea șopronului și defrișării copacilor, însă ei nici nu doresc să discute cu

reclamantă mai mult ca atât a fost de pârâta Pavliuc Ludmila insultată, fapt ce a impus-o de a se adresa de mai multe ori la primăria locală, care în ultimă instanță a delegat un specialist a primăriei, care a constatat starea de lucruri.

A relevat că, prin scrisoarea nr.161 din 21 iunie 2019, de către Primăria s. Sculeni a fost informată, că plângerea sa a fost confirmată cu indicarea că arborii cresc la depărtarea de 10-20 cm de gard iar masa lemnoasă depozitată nu este lăsată pe plasa metalică ce desparte gospodăriile, fără însă a indica că apele pluviale de pe șopron se scurg sub casa sa, și este pusă în pericol de la umiditatea intensivă temelii ei.

De asemenea, a precizat că, pârâții au fost avertizați de către reclamant pentru înlăturarea obstacolelor sub condiția adresării în instanța de judecată, care însă au fost ignorate. Deoarece, pârâții nu au conștientizat necesitatea de a nu-i crea incomodități prin acțiunile descrise, existând o hotărâre de judecată similară consideră necesară încasarea de la reclamați și a prejudiciului moral în mărime de 3 500 de lei.

Reclamanta a indicat că, în anul 2006, împreună cu soțul Doroftei Mihail (decedat) a întocmit un contract de înstrăinare a bunului imobil cu condiția întreținerii pe viață pentru feciorul Anatolie, care locuiește separat în gospodăria proprie și deoarece îi sunt afectate interesele sale deține dreptul de reclamantă în cauza dată.

A solicitat Doroftei Elizaveta a obliga pârâții Pavliuc Pavel și Pavliuc Ludmila să demoleze șopronul pentru păstrarea lemnului cu amplasarea lui la o distanță minimă de doi metri de la hotarul gospodăriilor, cu defrișarea copacilor de salcâm ce cresc în nemijlocita apropiere de gard, și încasarea prejudiciului moral în mărime de 3 500 de lei și cheltuielile judiciare pe dosar în mărime de 775 de lei, conform bonurilor anexate, ce constituie taxa de stat și asistența juridică.

Prin hotărârea din 16 octombrie 2019 a Judecătoriei Ungheni, cererea de chemare în judecată depusă de către Doroftei Elizaveta împotriva lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila privind demolarea șopronului, defrișarea copacilor, recuperarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la data de 29 octombrie 2019, Doroftei Elizaveta a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Ungheni din 16 octombrie 2019.

Prin decizia din 09 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Doroftei Elizaveta și s-a menținut hotărârea din 16 octombrie 2019 a Judecătoriei Ungheni, sediul Central.

La 17 iulie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Doroftei Elizaveta a declarat recurs împotriva deciziei din 09 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, a hotărârii primei instanțe, pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat interpretarea eronată a legii, precum și soluționarea greșită a cauzei,

Totodată, a opinat că consideră că instanțele au examinat unilateral cauza, favorizând pârâții.

Recurenta a menționat că consideră că instanțele neîntemeiat au concluzionat că nu a prezentat probe, or însăși hotărârile din 2014 sunt niște înscrisuri incontestabile și nu necesită a mai fi dovedite.

Copia recursului declarat de Doroftei Elizaveta a fost expediată în adresa intimaților, conform scrisorii de însoțire date cu 19 august 2020 (f.d.132) și a fost recepționată la 25 august 2020, conform avizului de recepție (f.d.134).

Prin referința depusă la 11 septembrie 2020, Pavliuc Ludmila, reprezentată de avocatul Onofrei Andrei, a indicat că consideră recursul neîntemeiat din care considerente urmează a fi respins cu menținerea deciziei contestate.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 09 iunie 2020.

Doroftei Elizaveta a declarat recurs la 17 iulie 2020, astfel recursul este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 07 octombrie 2020 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea litigiului dedus judecătii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Doroftei Elizaveta și va casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept: c) să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În temeiul art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform alineatului 4 al aceluiași articol, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Inițial instanța de recurs consideră necesar de a reitera unele circumstanțele constatate de instanțele inferioare, conform materialelor cauzei.

Astfel, s-a stabilit că, Doroftei Elizaveta este locuitoare a s. Sculeni, raionul Ungheni, locuind în casa care inițial a aparținut soțului Doroftei Mihail. Relațiile de căsătorie instanța le consideră probate prin copia buletinului de identitate, unde la rubrica „înregistrarea căsătoriei” este indicat soțul Doroftei Mihail.

Prin cererea de chemare în judecată depusă împotriva lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila, Doroftei Elizaveta a pretins demolarea șopronului, defrișarea copacilor, recuperarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată. De altfel, a indicat că anterior s-a mai adresat în instanța de judecată cu cerința de demolare a șopronului către Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila, iar prin Hotărârea Judecătoreiei Ungheni din 08 iulie 2014 (f. d. 12) s-a dispus demolarea șopronului ce-i aparține cu drept de proprietate lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila amplasat în nemijlocita vecinătate cu bunul imobil cu nr. cadastral XXXXX, amplasat în satul Sculeni, r. Ungheni ce-i aparține cu drept de proprietate lui Doroftei Elizaveta,

Fiind investită cu judecarea pricinii în fond, prima instanță prin hotărârea din 16 octombrie 2019 a Judecătoreiei Ungheni, cu referire la prevederile art. 117, 118 alin. (1) Codul de procedură civilă, art. 453, 463, 500, 501, 586, 587, 588, 597, 598 Cod civil, (în redacția în vigoare la data apariției raportului juridic), a concluzionat asupra netemeinicii acțiunii depuse de către Doroftei Elizaveta.

Instanța de apel, prin decizia din 09 iunie 2020, a respins apelul declarat de Doroftei Elizaveta și a menținut hotărârea din 16 octombrie 2019 a Judecătoreiei Ungheni, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, din contractul de înstrăinare a bunului cu condiția întreținerii pe viață reiese că bunul imobil compus din casa de locuit cu spațiul total de 42,6 m.p., bucătărie de vară, garaj, gard și lotul de pământ aferent casei de locuit în mărime de 744 m.p., cod cadastral XXXXX a fost transmis de către beneficiarul Doroftei Mihail (soțul reclamantei) dobânditorului Doroftei Anatolie (fiul reclamantei).

Dreptul de proprietate a lui Doroftei Anatolie a fost înregistrat în Registrul Bunurilor Imobile la data de 28.06.2006. Din cererea de chemare în judecată și din declarațiile reclamantei reiese că beneficiarul Doroftei Mihail, soțul reclamantei, a decedat, prin urmare dreptul de proprietate fiind exclusiv al proprietarului Doroftei Anatolie.

Prin contractul de înstrăinare a bunului cu condiția întreținerii pe viață în pct. 3. este prevăzută obligația lui Doroftei Anatolie de întreținere atât a beneficiarului cât și a soției sale Doroftei Elizaveta, păstrând după ultima dreptul de a se folosi de casa de locuit cu construcțiile auxiliare și lotul de pământ aferent casei de locuit pe tot parcursul vieții.

Astfel, instanța de apel a punctat că, deși Doroftei Elizaveta nu este proprietar al bunului imobil, are dreptul de a se folosi și prin urmare de a-și apăra drepturile la posesia corespunzătoare.

Instanța de apel a reținut că nu poate fi acceptat nici argumentul apelantei precum că, anterior s-a mai adresat în instanța de judecată cu cerința de demolare a

șopronului către Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila, iar prin Hotărârea Judecătoriei Ungheni din 08 iulie 2014 (f. d. 12) s-a dispus demolarea șopronului ce-i aparține cu drept de proprietate lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila amplasat în nemijlocita vecinătate cu bunul imobil cu nr. cadastral XXXXX, amplasat în satul Sculeni, r. Ungheni ce-i aparține cu drept de proprietate lui Doroftei Elizaveta.

Totodată, instanța de apel a relevat că potrivit art. 118 alin. (1) Codul de procedură civilă fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Prin urmare, a indicat că, prima instanță corect a reținut că, din declarațiile părților pe dosar rezultă că șopronul a cărui demolare s-a dispus prin Hotărârea Judecătoriei Ungheni din 08 iulie 2014, este de fapt altul decât cel a cărui demolare se solicită prin prezenta acțiune.

Inclusiv, cu referire la art. 588 Cod civil, (în redacția în vigoare la data apariției raportului juridic), instanța de apel a reiterat că anterior, din aceleași considerente, Doroftei Elizaveta s-a mai adresat în instanța judecătorească, fiind admisă acțiunea privind demolarea altui șopron, invocând că pârâții/intimați după o perioadă scurtă de timp au reconstruit mai aproape de casă, alt șopron.

În acest sens, instanța de apel a relevat că deși apelanta/reclamantă a invocat că vecinii săi/intimații au construit după emiterea hotărârii judecătorești din 08 iulie 2014 alt șopron mai aproape, acest fapt nu a fost probat, or planșele fotografice anexate în apel nu vin să demonstreze distanța admisibilă, dar și faptul că prezența surei, atentează în mod inadmisibil asupra terenului său.

În aceste condiții, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a ajuns la concluzia respingerii acțiunii.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție apreciază ca fiind pripită soluția instanței ierarhic inferioare, fără a elucida complet circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și fără a răspunde tuturor argumentelor apelantei Doroftei Elizaveta, prin ce se impune casarea deciziei instanței de apel cu trimiterea cauzei la rejudecare, din motivele ce succed.

Deși, jurisprudența CtEDO nu obligă instanțele de a formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al părților, însă impune un răspuns clar și cert considerentelor decisive soluționarea corecte a litigiului (a se vedea cauza *García Ruiz vs Spania* (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag. 26; *Moreira Ferreira vs Portugalia* (nr. 2) (Marea Cameră); 11 iulie 2017, parag. 84).

Prin prisma criticilor aduse de către recurenta Doroftei Elizaveta în recursul declarat, Colegiul evidențiază motivele care, în opinia recurente, ar justifica poziția de casare a actelor judecătorești contestate cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii înaintate.

Un prim argument, care a și fost supus aprecierii de către instanțele ierarhic inferioare, reprezintă alegația Elizavetei Doroftei precum că prin Hotărârea Judecătoriei Ungheni din 08 iulie 2014 (f. d. 12), menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea sa de chemare în judecată împotriva lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila, și s-a dispus demolarea șopronului ce-i aparține cu drept de proprietate lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila amplasat în nemijlocita vecinătate cu bunul imobil cu nr. cadastral XXXXX, amplasat în satul Sculeni, r. Ungheni ce-i aparține cu drept de proprietate lui Doroftei Elizaveta, instanțele

recunoscând că i-a fost afectat dreptul ei de proprietate. Or, recurenta Doroftei Elizaveta a pretins că ulterior în aceleași circumstanțe și temeuri de drept, instanțele au decis că cerințele sale au un caracter declarativ.

Colegiul accentuează că, deși, la caz, acest argument a fost apreciat de către instanțele ierarhic inferioare, reținând că șopronul a cărui demolare s-a dispus prin Hotărârea Judecătorei Ungheni din 08 iulie 2014, este de fapt altul decât cel a cărui demolare se solicită prin prezenta acțiune, ambele instanțe s-au axat pe faptul că cerințele apelantei/recurente au un caracter declarativ. Însă instanțele de judecată nu au luat în considerare că de către Doroftei Elizaveta au fost prezentate planșe fotografice, care vin să demonstreze prezența șurei, dar și faptul că prezența acesteia atentează asupra terenului ei.

Respectiv, este lipsită de temei concluzia instanțelor de judecată precum că Doroftei Elizaveta nu a prezentat careva probe la caz. Or, însăși hotărârea Judecătorei Ungheni și decizia instanței de apel, reprezintă niște înscrisuri care în sensul art. 138 Codul de procedură civilă, urmau a fi apreciate de instanțele de judecată, însă atât la examinarea cauzei în prima instanță, cât și în ordinea de apel, circumstanță care, nu a fost verificată/apreciată de către instanțele ierarhic inferioare.

De altfel, în temeiul art. 373 alin.(1), (2), (5) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin prisma postulatului legal procedural amintit anterior, analiza apelului de către instanța de judecată se realizează în limitele cererii de apel, adică în baza criticilor formulate, ținându-se cont de principiul disponibilității părților în procesul civil, având în vedere că apelantul invocă motive de netemeinicie și de nelegalitate a hotărârii primei instanțe, care, în opinia sa, pot infirma soluția primei instanțe.

Totodată, în cazul apelului, pornind de la efectul devolutiv, atributul instanței de apel este de a analiza criticile aduse actului judecătoresc contestat, or, prin exercitarea apelului, apelantul este în drept de a invoca inclusiv obiecțiile/argumentele care nu au fost reținute sau ignorate de prima instanță, acestea urmând a fi analizate de către instanța de apel, având în vedere importanța acestor pentru soluționarea multiaspectuală și corectă a litigiului.

Mai mult, în jurisprudența CtEDO s-a reiterat că scopul articolului 6 § 1 CEDO este, inter alia, de a impune unei „instanțe judecătorești” obligația de a efectua o examinare adecvată ale afirmațiilor, argumentelor și probelor prezentate de către părți, fără a prejudicia aprecierea dată de instanță acestora sau relevanța acestora pentru hotărârea pe care o va adopta, având în vedere că nu este sarcina Curții să examineze dacă argumentele au fost examinate corespunzător (a se vedea Mitrofan v. Moldova, nr. 50054/07, § 48, hotărârea definitivă din 15 aprilie 2013, Perez v. Franța [MC], nr. 47287/99, § 80, CEDO 2004-I, și Buzescu v. Romania, nr. 61302/00, § 63, 24 mai 2005).

Omissiuni similare ale instanțelor judecătorești de a motiva suficient hotărârile sale și care au constituit încălcări ale articolului 6 din Convenție au fost constatate în hotărârile Hiro Balani (citată supra, §§ 27 și 28), Suominen v. Finlanda (nr. 37801/97, §§ 34-38, 1 iulie 2003), Salov v. Ucraina (nr. 65518/01, § 92, CEDO 2005-(extrase), Popov v. Moldova (nr. 2), (nr. 19960/04, §§ 49-54, 6 decembrie 2005), Melnic v. Moldova (nr. 6923/03, §§ 39-44, 14 noiembrie 2006).

Totodată, în cauza Suominen c. Finlandei, (citată mai sus, § 37), după cum urmează: „... rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției (a se vedea Hirvisaari.c. Finlandei, nr. 49684/99, § 30, 27 septembrie 2001, neraportat).”

Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a prezenta argumente instanței, dar de asemenea obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, considerentele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să ia în considerare aspectele reliefate supra, să verifice și să se pronunțe asupra cerinței reclamantului prin prisma argumentelor, probelor, obiecțiilor atât părții reclamante, cât și părții pârâte, formulând răspuns la argumentele esențiale aduse instanței, inclusiv să aprecieze probele prezentate de ambele părți, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele cauzei și normele de drept material și procedural aplicabile speței.

Mai mult, în conformitate cu art. 130 alin. (1), (2), (3), (4) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

De altfel, o hotărâre judecătorească motivată în sensul respectării cerințelor 6 § 1 CEDO, presupune o examinare reală a problemelor esențiale relevate în speță, cel puțin pentru a le aprecia relevanța. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60).

Coroborând circumstanțele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va

caza integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În conformitate cu prevederile art.442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Doroftei Elizaveta.

Se casează integral decizia din 09 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Doroftei Elizaveta împotriva lui Pavliuc Emilian și Pavliuc Ludmila cu privire la demolarea șopronului, defrișarea copacilor, recuperarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu

Galina Stratulat